

стоялъ предъ вратникътъ си, като Галиогабалъ, гледалъ какъ са вдига камъ небето парата отъ гювечътъ, и справедливото му сърце не можало вече да гледа на голѣмите пагуби, които происходили отъ несправедливата война. Той са приближилъ до Петка, хваналъ го за ухото и извикалъ му: „Неподобаесть челоѡку съ псами бороться, зане песь есть безсловесенъ.“

Петко Ослековъ заборавилъ на време Гуджа, и обжрналъ са камъ Хаджи Генча.

— А кажи ми ти, защо ма биешъ? рѣкалъ той.

— Бия та, да та боли, отговорилъ Хаджи Генчо. — Я погледай си гювечътъ . . .

На Петка притемнѣло предъ очите: той разсипалъ гювечътъ си, изгорилъ краката си, билъ побѣденъ отъ Гуджа; а Хаджи Генчо дошалъ още да го опиная